

de druiven- fluisteraar

roman

ilja gort

Een druivenplukker met een
mysterieuze gave gaat de strijd aan
met de gevaarlijkste man van Italië

Ilja Gort

De druivenfluisteraar

SLURP
PUBLISHERS

1e druk, maart 2019

© 2019 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée/Amsterdam

SLURP Publishers, Amsterdam

ISBN 978-90-827015-9-3

NUR 301

Omslagontwerp: Ilja Gort/Caroline d'Hollosy

Typografie: Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Caroline d'Hollosy www.carolinewerkt.nl

info@slurppublishers.nl

Correctiewerk: Sandra Gonlag

www.tulipe.nl/boeken

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SLURP
PUBLISHERS

Dit boek is gedrukt op papier dat het kenmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de

regels van FSC. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het FSC Mixed Sources-label dragen. Voor dit boek is het FSC-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Proloog

'Rustig ademen, rustig...'

De oude dorpsarts zette zijn meest kalmerende stem op, maar de vrouw op de grond in de wijngaard hoorde hem niet. Liggend op haar rug klemde ze zich vast aan twee druivenstokken. Ze sloeg haar hielen in het zand en met een lang aangehouden oerkreet die tot ver in de omtrek te horen moet zijn geweest, stootte ze haar bekken omhoog. Tussen de trillende boog van haar wijd gespreide benen verscheen een kletsnat hoofdje. Korte tijd later klauwden twee mollige babyhandjes in aarde tussen de wijnstokken.

Hoofdstuk 1

Juist toen Gargouille de bovenste sport van de ladder had bereikt en tussen de takken van de olijfboom een wankel evenwicht had gevonden tussen hemel, aarde en zaag, verscheen er een manspersoon onder hem.

‘Bonjour,’ groette de vreemdeling.

Gargouille hield zich vast aan een tak en probeerde tussen de blaadjes door naar beneden te kijken.

Er stond een grote vent van een jaar of veertig. Hij had kort zwart haar, een stoppelbaard en was gekleed in een denim hemd, een vaak verstelde broek en werkmansschoenen. Over zijn schouder droeg hij een ouderwetse rugzak.

‘Ja?’ zei Gargouille.

‘In het dorp zeiden ze dat u werk had.’

‘O ja, zeiden ze dat?’

‘Ja.’

‘Wat kan jij dan?’

‘Werken.’

Trillend van de hitte hing de lucht boven het land, overal tjrpten krekels. Gargouille en zijn nieuwe knecht Janty stonden voor de wijngaard.

‘Hier kan je beginnen,’ zei Gargouille.

‘En die?’ Janty wees naar het perceel ernaast waar een wirwar van verwilderde druivenstruiken elkaar verstrengelde.

‘Dat is niks meer. Dat hele stuk wordt gerooid.’

‘Ik pak het wel mee.’

Gargouille haalde zijn schouders op. ‘Je doet maar.’

Janty hield van het werk in de wijngaard. Omgeven door groen gebladerte en getjilp van vogels voelde hij zich prettig. Werken zonder haast. In zijn eentje, maar niet alleen. Die duizenden druivenstruiken vormden samen een levend organisme. In de lente besloten ze allemaal tegelijk hun druiventrossen van kleur te laten verschieten, een paar maanden later werden ze allemaal tegelijk rijp en in de herfst lieten ze gezamenlijk hun bladeren vallen. Intelligente wezens waren het. Ze konden denken, en zien, en voelen. Maar wijnstokken waren ook agressief; in het gevecht om licht en voedsel kronkelden ze hun stengels om elkaar. Zwijgend, anders zou er elke keer als ze een soortgenoot wurgden een triomfkreet over het land schallen. Dan zou er constant een hels gekrakeel opstijgen uit de wijngaard. Daarom moesten ze kort gehouden worden.

Ofschoon Janty zelden met andere mensen sprak, had hij de gewoonte tijdens het snoeien honderduit te praten tegen de druiven. Of eigenlijk te fluisteren, want hij wist heus wel dat hij voor gek versleten zou worden als ze hem zouden betrappen. Zodra er iemand naderde, klemde hij zijn lippen stijf op elkaar en loste op in het groen.

Wist hij zich weer alleen, dan hervatte hij zijn monoloog tegen de wijnstok: ‘Zo, mon ami, ben jij niet een beetje érg lang aan ’t worden? Eens kijken of we daar wat aan moeten doen.’ Dan vouwde hij zijn handen om de stam en voelde de energiestroom opstijgen onder zijn vingers. Omhoog, door de twijgen,

via de uitlopers de trossen in, waar het sap zich samenbalde onder de strakgespannen velletjes van de druiven.

Op zo'n moment werd hij één met de plant. Een twee-eenheid waarover hij de baas was; degene die besliste over leven of dood. Voorzichtig trok hij een lange twijg los die zich om een andere druivenstok had gewikkeld, nam hem tussen duim en wijsvinger en volgde met een geconcentreerde frons het verloop van de stengel. Ergens halverwege stopte hij en wreef over het punt waar je de energie van de twijg kon voelen, een plek die hij de *nœud* noemde.

Omzichtig plaatste hij de bek van zijn snoeischaar erop en knipte hem resoluut door. 'Snak!' riep hij dan soms. Een nabootsing van het kille geluid dat hij al duizenden malen had gehoord: de korte, glijdende aanzet van ijzer op ijzer eindigend in de gedecideerde knip die de twee helften voor altijd scheidde. Hij hield van dat geluid. Een stalen oordeel. Onomkeerbaar.

Uur na uur snoeide hij. Soms in de zon, soms in de regen. Wanneer hij de snoeischaar op de *nœud* van een plant zette, mompelde hij vóór het definitieve doorknippen soms een aanmoediging. 'Hoe korter de stok, hoe beter de wijn,' bromde hij dan. Snak! Of ook wel: 'Licht geeft lucht.' Snak! Of 'Snoeien doet bloeien.' Snak! Of hij dan tot de plant sprak of tegen zichzelf wist hij eigenlijk niet.

Onafgebroken werkte hij door tot hij de torenklok ver weg in het dorp haar twaalfde slag hoorde slaan, waarna hij zijn spullen pakte en terugliep naar de wijnboerderij om samen met Gargouille een eenvoudig middagmaal te gebruiken.

Klokslag twee verzamelde Janty zijn gereedschap en stak de binnenplaats over om terug te gaan naar de wijngaard. Gargouille, die met een staartje rode wijn zat weg te soezen onder een boom schrok op en riep hem na: 'Als je klaar bent, ga dan naar het weiland en geef Bellefleur te vreten!'

Zonder om te kijken stak Janty onder het lopen even zijn hark omhoog.

Toen Janty uren later bezweet tussen de druiven vandaan kwam, sloeg hij het pad naar het weiland in. Er was geen levend wezen te bekennen. De poel in het midden lag er bruin en modderig bij. Hij legde zijn gereedschap in het gras, stapte over het schrikdraad en liep naar het schuurtje.

In een ijzeren ton vond hij een zak voer. Hij vulde een emmer en liep ermee naar het hok. Plotseling schoot er een woest grommend varken naar buiten. In volle vaart stormde het op hem af en ramde hem met zijn kop in zijn buik. De emmer zeilde door de lucht en Janty belandde ruggelings in de modder. Langzaam richtte hij zich op. Zittend in de blubber veegde hij de drab uit zijn gezicht. Er klonk geknor. Hij keek op.

Van dichtbij werd hij aangestaard door twee donkere ogen onder meelwitte wimpers.

Roerloos bleef hij zitten. Hij voelde de stinkende adem van het beest op zijn wangen. Een snuffelende natte neus liet een slijmerig spoor achter op zijn gezicht.

Druipend van de modder liep Janty de binnenplaats op; in zijn ene hand zijn gereedschap, in de andere een gedeukte emmer. Door de geopende deur van de wijnkelder zag hij een wolk waterdruppels in het rond spatten; Gargouille was met de Kärcher een wijnvat aan het schoonspuiten.

In de deuropening bleef hij staan kijken. Na een tijdje zei hij: 'Ze wou niet.'

Geïrriteerd keek Gargouille om. 'Merde. Kom hier.'

Janty liep naar hem toe. Gargouille richtte de slang op zijn gezicht. Water spoot in zijn neus en oren, de straal geselde zijn lichaam, maar hij sloot zijn ogen en bleef rechtop staan.

'Zo.' Gargouille zette de hogedrukspuit af. 'Ga nou maar wat droogs aantrekken. Morgen lok je d'r met een beetje voer. Dan grijp je haar bij de halsband en trek je d'r uit het hok. En dan gooi je de trog vol. Snap je dat?'

Met een korte hoofdknik draaide Janty zich om en liep naar het bouwvallige schuurtje dat Gargouille hem als onderkomen had gewezen. Voor de deur trok hij zijn natte kloffie uit, hing het over een struik in de zon en ging naar binnen.

Uit zijn rugzak haalde hij een broek en een hemd en kleeedde zich aan.

De zon ging bijna onder, de schemering lag al op de loer; het was het moment waarop vogels en krekels er het zwijgen toe deden en er op het vervallen wijndomein een stilte intrad die tegelijk mysterieus en weldadig aandeed. Onder de moerbeiboom zaten Gargouille en Janty tegenover elkaar aan de buiten-tafel.

'Janty,' bromde Gargouille terwijl hij met een stuk stokbrood het vet van zijn bord veegde, 'je bent een sukkel.'

Janty keek hem aan en kauwde langzaam zijn voedsel.

Gargouille nam een hap. Het schijnsel van de lamp glansde op zijn uitpuilende ogen waaraan hij zijn bijnaam dankte. Met volle mond vervolgde hij: 'Maar je bent de beroerdste niet. Van mij mag je blijven.'

Janty knikte.

Gargouille schonk zichzelf nog een glas wijn in. 'Morgen gaan we vroeg op pad. Zes uur.'

'Goed.'

'Jij haalt Bellefleur.'
